

בבית המשפט העליון

ע"פ 2318/19 - א'

לפני: כבוד השופטת ע' ברון

המבקשים: 1. חמדי עבדאלקאדר
2. חסאם עבדאלקאדר

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה לעיכוב ביצוע רכיב הפיצויים בגזר דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים מיום 17.2.2019 (כב' השופט א' אברבנאל) ב-ת"פ 21971-07-18

בשם המבקשים: עו"ד אמיר נבון
בשם המשיבה: עו"ד דפנה שמול

החלטה

לפניי בקשה לעיכוב ביצוע רכיב תשלום הקנס שהושת על המבקשים במסגרת גזר דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים מיום 17.2.2019 (כב' השופט א' אברבנאל) ב-ת"פ 21971-07-18.

הרקע לבקשה

1. ביום 3.12.2018 הוגש כתב אישום מתוקן נגד המבקשים ונגד נאשם נוסף (להלן: הנאשם הנוסף), המייחס למבקשים שני אישומים שעניינם בעבירות נשק. המבקש 1, חמדי עבדאלקאדר (להלן: חמדי), הואשם בגין עבירת סחר בנשק לפי סעיף 144(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק), עבירת נשיאה והובלת נשק לפי סעיף 144(ב) לחוק ועבירת קשירת קשר לפשע לפי סעיף 499(א)(1) לחוק. המבקש 2, חסאם עבדאלקאדר (להלן: חסאם), הואשם בגין עבירת סיוע לניסיון סחר בנשק לפי סעיף 144(ב) לחוק בצירוף סעיפים 25 ו-31 לחוק, ועבירת נשיאה והובלת נשק לפי סעיף 144(ב) לחוק.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, חמדי הסכים להצעת הנאשם הנוסף לקחת חלק בעסקה למכירת אקדח לסוכן משטרתי סמוי (להלן: הסוכן). ביום 4.5.2017 חמדי נפגש עם הנאשם הנוסף ועם הסוכן בסמוך לביתו של חמדי שבמחנה הפליטים קלנדיה שבירושלים, ומסר לסוכן אקדח מסוג "גלוק", שאותו בדק הסוכן באמצעות ירי של מספר כדורים. בין הסוכן לבין חמדי סוכם כי אקדח ה"גלוק" יימכר תמורת סכום של 21,000 ש"ח. ביום 8.5.2017 שוב נפגש חמדי עם הנאשם הנוסף ועם הסוכן בסמוך לביתו. חמדי ירד מביתו כשהוא נושא על גופו אקדח חצי אוטומטי מסוג FN קליבר 9 מ"מ, ועלה למכוניתו של הנאשם הנוסף, שם ישב גם הסוכן. השלושה נסעו לחורשה סמוכה, שם מסר חמדי את האקדח האמור לידי הסוכן, שבדק את תקינותו בירי של מספר כדורים. חמדי מסר לסוכן את האקדח האמור בצירוף מחסנית תואמת, והלה שילם לו 20,000 ש"ח תמורתם.

במהלך חודש ינואר 2018, הנאשם הנוסף שאל את הסוכן אם הוא מעוניין לרכוש רובה מסוג M-16 (להלן: הרובה), וכאשר הסוכן ענה לו בחיוב, מסר לו הנאשם הנוסף את מספר הטלפון של חמדי. הסוכן התקשר לחמדי וקבע עימו פגישה, שבמהלכה חמדי הציג לסוכן את הרובה ומסר לו כי מחירו 42,000 ש"ח. בהמשך לכך, ולאחר דין ודברים שקיים הסוכן עם אדם אחר שזהותו אינה ידועה, ביום 18.1.2018 הגיע הסוכן לקלנדיה, שם פגש בחסאם. חסאם הורה לסוכן לנסוע אחריו למקום סמוך, שם עלה חסאם למכוניתו של הסוכן וביקש לספור את הכסף. הסוכן ביקש מחסאם לראות את הרובה, וחסאם יצא מהרכב ושב אליו כשהרובה ברשותו. לבקשת הסוכן, חסאם בדק את הרובה בירי ולאחר שירה מספר כדורים הודיע לסוכן כי קיימת תקלה ברובה, שתתוקן עד למחרת. בהמשך לכך, הודיע הסוכן לאדם האחר כי בשל התקלה האמורה, הוא אינו מעוניין עוד בביצוע העסקה.

ביום 13.12.2018 הורשעו המבקשים על פי הודאותיהם במסגרת הסדר טיעון, שלא כלל הסכמה לעונש.

2. ביום 17.2.2019 נגזר דינם של המבקשים. חמדי נידון לשלוש שנות מאסר בפועל החל מיום מעצרו; ולקנס בסך 10,000 ש"ח או ארבעה חודשי מאסר תמורתו. חסאם נידון לשנתיים מאסר בפועל החל מיום מעצרו; ולקנס בסך 3,000 ש"ח או 45 ימי מאסר תמורתו. נקבע כי הקנסות ישולמו על ידי המבקשים בתשלומים חודשיים שווים ועוקבים בני 1,000 ש"ח כל אחד, החל ביום 1.5.2019. כן נידונו המבקשים לשישה חודשי מאסר על תנאי לשלוש שנים, שלא יעברו על עבירה מסוג פשע לפי סעיף 144 לחוק.

3. ביום 31.3.2019, בד בבד עם הגשת הודעת הערעור על גזר הדין, הוגשה הבקשה לעיכוב ביצוע רכיבי הקנס שבגזר הדין עד למתן פסק דין בערעור. המבקשים טוענים בבקשתם כי סיכויי הערעור בעניינם גבוהים, שכן לשיטתם רכיב הקנס שמוטל בעבירות נשק נמוך משמעותית מזה שהוטל עליהם וכי לעיתים בעבירות מסוג זה לא מוטל קנס כלל.

לטענת המשיבה, דין הבקשה להידחות. זאת בראש ובראשונה מן הטעם שאין בביצוע עונש הקנס משום גרימת נזק בלתי הפיך למבקשים, שהרי אם יזכו בערעור יוחזר להם הסכום. בנוסף, טוענת המשיבה כי המבקשים לא הצביעו על נימוקים המצדיקים סטייה מן הכלל שנקבע בפסיקה שלפיו אין מקום לעכב ביצוע תשלום קנס שהוטל בגזר דין. לבסוף, נטען בתגובת המשיבה כי סיכויי הערעור לעניין הקנס נמוכים שכן בעבירות שבצידן רווח כלכלי, הכלל הוא כי ראוי שיוטל קנס כספי שיהפוך את העבירה ללא משתלמת.

דיון והכרעה

4. לאחר שעיינתי בבקשה ובתגובה לה, הגעתי לידי מסקנה כי דין הבקשה להידחות, כפי שיבואר.

כידוע, בקשה לעיכוב ביצוע של קנס דומה באופייה לבקשה לעיכוב ביצוע פסק דין כספי בהליך אזרחי (ראו ע"פ 6336/14 עצמון נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (2.2.2015)). משכך, התנאים המצטברים לקבלת הבקשה הם כי סיכויי הערעור גבוהים, וכי מאזן הנוחות נוטה לטובת המבקש במונח זה שאם לא יעוכב הביצוע ייגרם לו נזק בלתי הפיך. על כן, ככלל, אין לעכב את ביצועו של עונש תשלום קנס שהושת על אדם שהורשע. זאת מאחר שבניגוד לעונש מאסר ולהיגיון שעומד בבסיס האפשרות לעכבו, תשלום קנס ברגיל אינו גורם למי שמערער עליו לנזק בלתי הפיך גם אם בסופו של יום הערעור יתקבל והקנס יופחת או אף יבוטל; והדברים אמורים במיוחד שעה שמדובר בתשלום לקופת המדינה (ראו ע"פ 4074/16 אלמקייס נ' מדינת ישראל, פסקה 3 (15.6.2016); ע"פ 3745/17 אלבוז נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (22.5.2017)).

בענייננו, לא עלה בידי המבקשים לשכנע כי תשלום הקנסות שהושתו עליהם יגרום להם לנזק בלתי הפיך או כי אין ביכולתם לעמוד בהם, שכן לא תמכו את בקשתם בתשתית עובדתית כלשהי להוכחת היעדר יכולת כלכלית לשאת בתשלום הקנסות. משכך, מאזן הנוחות נוטה באופן מובהק אל עבר דחיית הבקשה, וזאת אף מבלי שאביע עמדה ביחס לסיכויי הערעור. בנוסף, טענות המבקשים מתמצות אך ורק בכך כי רכיבי הקנס

שהושתו עליהם גבוהים מן המקובל בעבירות כגון אלה שבביצוען הורשעו, אך טענות אלו מקומן בערעור על גזר הדין ולא בבקשה לעיכוב ביצועו.

5. בטרם סיום יוער, כי אין באמור כדי למנוע מן המבקשים לפנות למרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות, שבסמכותו לפרוס או לדחות תשלום חוב ככל שימצא כי קיים צידוק לכך (ראו סעיף 5ב לחוק המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות, התשנ"ה-1995).

ניתנה היום, י"ג בניסן התשע"ט (18.4.2019).

ש ו פ ט ת